

ความเห็นส่วนตัว

ของ นายสุเมธ รอยกุลเจริญ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๒๑/๒๕๖๘

เรื่องพิจารณาที่ ๑๒/๒๕๖๘

วันที่ ๒๒ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘

ระหว่าง { ศาลอุทธรณ์

ผู้ร้อง

ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

ประเด็นที่หนึ่ง พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๒) และ (๓) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม หรือไม่

ประเด็นที่สอง พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๑ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม และมาตรา ๒๙ วรรคสอง หรือไม่

ประเด็นที่สาม พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๑ วรรคสาม ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม หรือไม่

ความเห็น

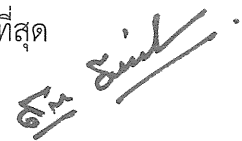
พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม และมาตรา ๒๙ วรรคสอง เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย” วรรคสอง บัญญัติว่า “กฎหมายตามวรรคหนึ่ง ต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง”

มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน” วรรคสาม บัญญัติว่า “การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ว่าด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หรือเหตุอื่นใด จะกระทำมิได้” และมาตรา ๒๙ วรรคสอง บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้”

การส่งผู้ร้ายข้ามแดนเป็นการส่งมอบตัวผู้ต้องหาหรือผู้ซึ่งต้องคำพิพากษาให้ลงโทษแล้วไปยังรัฐซึ่งผู้นั้นต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา หรือถูกพิพากษาให้ลงโทษทางอาญาแล้วในดินแดนของรัฐที่ร้องขอให้ส่งตัวโดยรัฐซึ่งบุคคลนั้นปรากฏตัวอยู่ เพื่อส่งตัวบุคคลดังกล่าวมาดำเนินการพิจารณาพิพากษาและลงโทษตามกฎหมาย เนื่องจากประเทศผู้เสียหายหรือประเทศที่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นไม่สามารถดำเนินคดีกับบุคคลผู้กระทำความผิดดังกล่าวได้ การที่ประเทศผู้เสียหายจะเข้าไปจับกุมผู้กระทำความผิดในเขตอำนาจของประเทศอื่นเพื่อนำตัวผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีในประเทศตนย่อมเป็นการล่วงละเมิดอำนาจอธิปไตยของประเทศนั้น ๆ ดังนั้น การส่งผู้ร้ายข้ามแดนจึงถือเป็นกระบวนการความร่วมมือในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาระหว่างประเทศเพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม โดยการส่งตัวผู้กระทำความผิดหรือถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดและหลบหนีไปยังประเทศอื่นคืนกลับไปยังประเทศที่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น รวมถึงการประกอบอาชญากรรมที่มีลักษณะเป็นองค์กรข้ามชาติให้สามารถส่งตัวไปดำเนินคดีได้ซึ่งเป็นเป้าหมายร่วมกันของประชาคมโลก ทั้งนี้ หากไม่มีการให้ความร่วมมือระหว่างกันในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนเพื่อให้ผู้ประกอบอาชญากรรมถูกส่งตัวไปลงโทษในความผิดที่ได้กระทำแล้ว บรรดาผู้กระทำความผิดทั้งหลายก็สามารถที่จะหาทางหลบหนีจากการถูกลงโทษไปได้ ซึ่งจะทำให้กระบวนการบังคับใช้กฎหมายต้องเสียไปส่งผลกระทบต่อความสงบสุขของสังคมโดยรวม อีกทั้งเป็นการสร้างหลักประกันความยุติธรรมระหว่างประเทศในการพิจารณาความผิดและลงโทษ สำหรับประเทศไทยเริ่มมีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนเป็นครั้งแรกตามประกาศสัญญาว่าด้วยส่งผู้ร้ายข้ามแดนกันระหว่างกรุงสยามกับอังกฤษ ประกาศเมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม รัตนโกสินทร์ศก ๑๓๐ มีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันมิให้มีผู้กระทำความผิดอยู่ในอาณาเขตทั้งสองฝ่าย โดยทั้งสองประเทศผูกพันตามข้อตกลงในสนธิสัญญาว่าจะส่งผู้ถูกต้องหาว่ากระทำความผิดอันมีโทษตามที่มีสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดน ต่อมาพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวมีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าเหนือกระหม่อมสั่งว่า โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแสดงสิทธิของรัฐบาลสยาม

Siam

ในการที่จะส่งตัวบุคคลที่ต้องการหรือที่พิจารณาเป็นสัถย์ว่ากระทำผิดมีโทษอาชญาภายในเขตอำนาจศาล
ของต่างประเทศให้แก่ประเทศนั้น ๆ แม้จะไม่มีสัญญาทางพระราชไมตรีกำหนดให้ส่งก็ดี และทั้งสมควร
จะกำหนดวิธีการอันจะพึงปฏิบัติในเรื่องส่งผู้ร้ายข้ามแดนทั้งหลายให้ดำเนินเป็นระเบียบเดียวกันสืบไป
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ตราพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พุทธศักราช ๒๔๗๒
และโดยที่กฎหมายดังกล่าวใช้บังคับมาเป็นเวลานาน ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน ตลอดจน
ไม่สามารถแก้ไขปัญหาในทางปฏิบัติได้ เป็นเหตุให้การส่งผู้ร้ายข้ามแดนไม่อาจดำเนินการได้
อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบกับหลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติของนานาอารยประเทศได้พัฒนาไป
แต่กฎหมายที่กำหนดหลักเกณฑ์ในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนของประเทศไทยยังไม่ครอบคลุม จึงมีการ
ประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยลักษณะของความผิดที่จะส่งผู้ร้าย
ข้ามแดนได้จะต้องเป็นความผิดอาญาซึ่งกฎหมายของประเทศผู้ร้องขอและกฎหมายไทยกำหนดให้เป็น
ความผิดอาญาซึ่งมีโทษประหารชีวิตหรือโทษจำคุกหรือโทษจำกัดเสรีภาพในรูปแบบอื่นตั้งแต่หนึ่งปีขึ้นไป
ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็ความผิดที่ได้กำหนดไว้ในหมวดเดียวกัน หรือเรียกชื่อความผิดเป็นอย่างเดียวกัน
ของทั้งสองประเทศหรือไม่ก็ตาม และการที่จะส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ต้องมีคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน
จากประเทศผู้ร้องขอ โดยในกระบวนการพิจารณาคดีส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้นเมื่อจับบุคคลซึ่งถูกร้องขอให้
ส่งข้ามแดนได้แล้วให้พนักงานอัยการนำคดีขึ้นสู่ศาลโดยมิชักช้า และดำเนินการไต่สวนตามวิธีพิจารณา
ความอาญาเมื่อศาลพิเคราะห์พยานหลักฐานแล้ว เห็นว่ามีเหตุดังต่อไปนี้ก็ให้ศาลมีคำสั่งขังบุคคลนั้นไว้
เพื่อส่งข้ามแดนต่อไป (๑) บุคคลซึ่งถูกจับนั้นเป็นบุคคลซึ่งถูกร้องขอให้ส่งข้ามแดนและมีผู้ใช้สัญชาติไทย
หรือเป็นผู้มีสัญชาติไทยแต่อยู่ในหลักเกณฑ์ให้ส่งข้ามแดนได้ตามมาตรา ๑๒ (๒) คดีมีมูลที่จะ
รับฟ้องไว้พิจารณา หากความผิดนั้นได้กระทำลงในราชอาณาจักรหรือมีกฎหมายบัญญัติให้ถือว่า
ได้กระทำในราชอาณาจักร และ (๓) ความผิดซึ่งเป็นเหตุให้ร้องขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้น เป็นความผิด
ซึ่งอาจส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ตามพระราชบัญญัตินี้และมีใช่เป็นความผิดที่มีลักษณะทางการเมืองหรือ
เป็นความผิดทางทหารโดยเฉพาะ ในกรณีที่ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่ามีพยานหลักฐานไม่เพียงพอ
ก็ให้ศาลมีคำสั่งปล่อยและดำเนินการปล่อยบุคคลนั้นไป เมื่อศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ปล่อยหรือขังบุคคล
เพื่อส่งข้ามแดนแล้วพนักงานอัยการหรือบุคคลนั้นอาจยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวไปยังศาลอุทธรณ์
ภายในระยะเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลได้อ่านคำสั่งนั้น ในการพิจารณาอุทธรณ์ ให้ศาลอุทธรณ์
วินิจฉัยคำคัดค้านเฉพาะเหตุที่ให้ศาลมีคำสั่งตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๙ โดยพิจารณาว่าศาลชั้นต้นได้มี
คำสั่งไปโดยมีพยานหลักฐานเพียงพอหรือไม่ คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด

ประเด็นที่หนึ่ง พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๒) และ (๓) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสามหรือไม่

ข้อโต้แย้งของผู้ถูกร้องขอที่ว่า พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๒) บัญญัติเหตุที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งขังบุคคลไว้เพื่อส่งข้ามแดน โดยให้ศาลพิจารณา รับฟังพยานหลักฐานแต่เพียงว่าเป็นคดีมีมูลที่จะรับฟ้องไว้พิจารณาหรือไม่เท่านั้น ไม่ให้ศาลมีอำนาจ พิจารณาเนื้อหาแห่งคดีว่าผู้ถูกร้องขอกระทำความผิดจริงหรือไม่ และมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๓) บัญญัติว่าความผิดซึ่งเป็นเหตุให้ร้องขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้จะต้องไม่ใช่ความผิดที่มีลักษณะทางการเมือง หรือความผิดทางทหารโดยเฉพาะ เป็นบทบัญญัติที่ไม่เปิดโอกาสให้ศาลใช้ดุลพินิจรับฟังพยานหลักฐาน หรือข้อเท็จจริงอันเป็นข้อยกเว้นอื่น บทบัญญัติมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๒) และ (๓) ไม่เป็นไปตามหลักนิติธรรม จำกัดสิทธิในกระบวนการยุติธรรมของผู้ถูกร้องขอเกินสมควรแก่เหตุ ไม่เป็นไปตามหลักความได้สัดส่วน และไม่ได้รับเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ ทั้งยังมุ่งหมาย ให้ใช้บังคับแก่การพิจารณาคดีส่งผู้ร้ายข้ามแดนเป็นการเจาะจง ทำให้บุคคลไม่เสมอกันในกฎหมาย เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นกฎหมายที่ตราขึ้น ก่อนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มีผลใช้บังคับ การที่กฎหมายดังกล่าว ไม่ได้ระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ จึงไม่เป็นการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง โดยพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๙ เป็นบทบัญญัติ ในหมวด ๒ กระบวนการดำเนินการตามคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน ส่วนที่ ๒ กระบวนการพิจารณาคดีส่งผู้ร้ายข้ามแดน มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เมื่อศาลพิเคราะห์พยานหลักฐานแล้ว เห็นว่ามีเหตุดังต่อไปนี้ให้ศาลมีคำสั่งขังบุคคลนั้นไว้เพื่อส่งข้ามแดนต่อไป ... (๒) คดีมีมูลที่จะรับฟ้องไว้พิจารณา หากความผิดนั้นได้กระทำลงในราชอาณาจักรหรือมีกฎหมายบัญญัติให้ถือว่าได้กระทำในราชอาณาจักร และ (๓) ความผิดซึ่งเป็นเหตุให้ร้องขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้น เป็นความผิดซึ่งอาจส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ตามพระราชบัญญัตินี้และมีใช่เป็นความผิดที่มีลักษณะทางการเมืองหรือเป็นความผิดทางทหารโดยเฉพาะ” เป็นบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์ให้ศาลพิจารณาพยานหลักฐานที่พนักงานอัยการยื่นคำร้องขอต่อศาล ว่ามีเหตุให้ศาลมีคำสั่งขังบุคคลนั้นไว้เพื่อส่งข้ามแดนหรือไม่ ซึ่งการพิจารณาพยานหลักฐานว่าคดีมีมูลหรือไม่นั้น ใช้มาตรฐานการพิสูจน์เช่นเดียวกับการพิจารณาชั้นได้สวนมูลฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยรับฟังพยานหลักฐานของโจทก์ว่าเพียงพอให้รับฟ้องไว้หรือไม่เท่านั้น ไม่จำเป็นต้องพิสูจน์จนปราศจากข้อสงสัยตามสมควร หากศาลเห็นว่าพยานหลักฐานเท่าที่ปรากฏนั้น

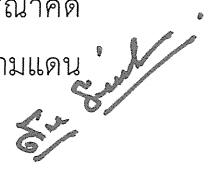
พอฟังได้ หรือแสดงความเป็นไปตามสมควรว่าบุคคลที่ถูกร้องขอให้ส่งข้ามแดนนั้นกระทำความผิดที่ถูกขอให้ส่งข้ามแดน หรือข้อเท็จจริงครบองค์ประกอบความผิดที่ฟ้องขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้น ไม่มีข้อพิรุธอันเป็นที่ประจักษ์ชัดก็ฟังได้แล้วว่าคดีมีมูล ศาลจะมีคำสั่งขังบุคคลผู้ถูกร้องขอไว้เพื่อรอส่งตัวเป็นผู้ร้ายข้ามแดน บทบัญญัติดังกล่าวให้อำนาจศาลพิจารณาเพียงเหตุในการมีคำสั่งขังบุคคลไว้เพื่อส่งข้ามแดน กฎหมายมุ่งประสงค์เพียงว่าการกระทำที่ถูกกล่าวหาอันมีมูลความผิดหรือไม่เท่านั้น ในกรณีที่ความผิดนั้นได้กระทำความผิดในราชอาณาจักรหรือมีกฎหมายกำหนดให้ถือว่าได้กระทำการในราชอาณาจักร มิได้มีเจตนารมณ์ถึงขั้นที่จะต้องมีการพยานหลักฐานเพียงพอที่จะให้รับฟังว่ากระทำความผิด ศาลจึงไม่ได้พิจารณาพยานหลักฐานเพื่อมุ่งพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา โดยการพิจารณาเนื้อหาแห่งคดีว่าเป็นความจริงหรือไม่เป็นข้อที่จะต้องพิสูจน์กันอีกชั้นหนึ่งในการพิจารณาคดีของศาลแห่งประเทศผู้ร้องขอ หากพยานหลักฐานที่พนักงานอัยการยื่นคำร้องขอต่อศาลเพื่อขังบุคคลนั้นไว้เพื่อส่งข้ามแดนไม่เพียงพอ ศาลจะมีคำสั่งปล่อยบุคคลผู้ถูกร้องขอไป บทบัญญัติดังกล่าวมิได้กำหนดให้ศาลมีอำนาจเด็ดขาดในการสั่งขังบุคคลนั้นไว้ทันทีและมิได้พิจารณาในเนื้อหาแห่งคดี อันเป็นการกระทบต่อสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลตามที่ผู้ถูกร้องขอกล่าวอ้าง นอกจากนี้ หากศาลมีคำสั่งขังบุคคลนั้นไว้เพื่อส่งข้ามแดนและรัฐบาลดำเนินการส่งตัวผู้ถูกร้องขอไปยังประเทศผู้ร้องขอ ผู้ถูกร้องขอยังคงมีสิทธิในการต่อสู้คดีเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนได้ในชั้นการพิจารณาคดีของศาลที่ประเทศผู้ร้องขอตามกระบวนการทางกฎหมายภายในของประเทศนั้นต่อไป

ส่วนมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๓) บัญญัติให้ศาลมีคำสั่งขังบุคคลไว้เพื่อส่งข้ามแดนว่าจะต้องเป็นความผิดซึ่งอาจส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้และมีใช่เป็นความผิดที่มีลักษณะทางการเมืองหรือเป็นความผิดทางทหารโดยเฉพาะ นั้น หลักทั่วไปในการส่งผู้ร้ายข้ามแดน มาตรา ๗ ได้บัญญัติลักษณะของความผิดที่จะขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ต้องเป็นความผิดอาญาซึ่งกฎหมายของประเทศผู้ร้องขอและกฎหมายไทยกำหนดให้เป็นความผิดอาญาซึ่งมีโทษประหารชีวิตหรือมีโทษจำคุกหรือโทษจำกัดเสรีภาพในรูปแบบอื่นตั้งแต่หนึ่งปีขึ้นไป ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็ความผิดที่ได้กำหนดไว้ในหมวดเดียวกันหรือเรียกชื่อความผิดเป็นอย่างเดียวกันของทั้งสองประเทศหรือไม่ก็ตาม หรือการกระทำความผิดอาญาอื่นซึ่งมีโทษจำคุกหรือโทษจำกัดเสรีภาพในรูปแบบอื่นน้อยกว่าหนึ่งปีซึ่งเป็นความผิดเกี่ยวพันกับความผิดที่ให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามคำร้องขอแล้ว ไม่ว่าจะร้องขอพร้อมคำร้องขอในครั้งแรกหรือภายหลัง บทบัญญัติดังกล่าวสอดคล้องกับหลักต้องเป็นความผิดในทั้งสองรัฐ (Double Criminality) คือ ต้องเป็นความผิดอาญาทั้งสองรัฐของประเทศที่ร้องขอและประเทศที่ได้รับการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน เนื่องจากการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาส่งผลกระทบต่อสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคล การส่งผู้ร้ายข้ามแดนจะกระทำได้อต่อเมื่อมูลความผิดที่ร้องขอให้ส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนเป็นความผิดอาญา

ตามกฎหมายของรัฐตน และยังเป็นไปตามหลักการพื้นฐานทางกฎหมายอาญาซึ่งได้รับการรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญตามหลักไม่มีความผิด ไม่มีโทษ โดยไม่มีกฎหมาย (*Nullum crimen nulla poena sine lege*) ซึ่งบุคคลจะต้องได้รับการลงโทษเมื่อได้กระทำความผิดอาญา เว้นแต่กฎหมายไม่ได้กำหนดไว้ว่าเป็นความผิด อีกทั้งบทบัญญัติดังกล่าวยังเป็นไปตามหลักมิใช่ความผิดเล็กน้อย (*Non-Petty Offence*) เนื่องจากการส่งตัวข้ามแดนต้องใช้ระยะเวลาและงบประมาณค่าใช้จ่ายที่สูง นอกจากนี้ ความผิดซึ่งเป็นเหตุให้ร้องขอส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนจะต้องไม่ใช่ความผิดที่มีลักษณะทางการเมืองหรือเป็นความผิดทางทหาร โดยเฉพาะ เนื่องจากความผิดทางการเมือง (*Political Offences*) ไม่ถือว่าเป็นอาชญากรรมที่แท้จริง แต่เป็นเพียงความผิดที่เกิดจากบุคคลที่ไม่เห็นด้วยกับการปกครองหรือการดำเนินนโยบายของรัฐ การแสดงความคิดเห็นทางการเมืองที่แตกต่างกันเป็นสิ่งปกติในสังคมระบอบประชาธิปไตยและเป็นสิทธิมนุษยชนที่สำคัญยิ่ง ความผิดทางการเมืองย่อมไม่อยู่ในข่ายที่จะส่งผู้ร้ายข้ามแดน การส่งผู้ร้ายข้ามแดนในความผิดทางการเมืองเท่ากับเป็นการเข้าไปแทรกแซงกิจการภายในของรัฐผู้ร้องขอ ประกอบกับบทบัญญัติดังกล่าวมีเหตุผลเพื่อปกป้องสิทธิในการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง ปกป้องบุคคลที่ถูกตามล่าตัวเนื่องจากรัฐที่มีคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนคือรัฐที่เป็นปฏิปักษ์ต่อผู้กระทำความผิด ผู้กระทำความผิดอาจไม่ได้รับความยุติธรรมจากรัฐผู้ร้องขอ และเป็นการถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติกับรัฐอื่นในการไม่ส่งผู้กระทำความผิดทางการเมืองซึ่งกันและกัน เป็นไปตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (*International Covenant on Civil and Political Rights - ICCPR*) สำหรับความผิดทางทหารเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายอาญาทหารของผู้กระทำความผิดที่เป็นทหาร เป็นความผิดที่มีลักษณะเฉพาะภายในเขตอำนาจของศาลที่พิจารณาความผิดทางวินัยและความผิดทางอาญาของทหารหรือศาลทหารเป็นหลัก โดยมีวิธีพิจารณาความอาญาทหารเป็นการเฉพาะ เพื่อไม่ให้เป็นการแทรกแซงกิจการภายในเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐอื่น การบัญญัติข้อยกเว้นเกี่ยวกับความผิดทางทหารจึงสอดคล้องกับอนุสัญญาแบบพหุภาคีว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างประเทศสมาชิกของสหภาพยุโรป ค.ศ. ๑๙๙๗ และอนุสัญญาแบบพหุภาคีว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนของประชาคมทางเศรษฐกิจแห่งรัฐแอฟริกาตะวันตก ค.ศ. ๑๙๙๔

การที่พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๒) บัญญัติให้ศาลพิจารณาแต่เพียงว่าคดีมีมูลที่จะรับฟ้องไว้พิจารณาหรือไม่เท่านั้น และมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๓) บัญญัติเหตุให้ศาลมีคำสั่งขังบุคคลไว้เพื่อส่งข้ามแดนว่าจะต้องเป็นความผิดซึ่งอาจส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ และมีใช่เป็นความผิดที่มีลักษณะทางการเมืองหรือเป็นความผิดทางทหารโดยเฉพาะ นั้น บทบัญญัติดังกล่าวเป็นเพียงหลักเกณฑ์ที่ศาลพิจารณาเพื่อมีคำสั่งขังบุคคลไว้เพื่อส่งข้ามแดน การพิจารณาคดีเป็นการใช้ดุลพินิจรับฟังพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์เบื้องต้นว่าความผิดตามคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน

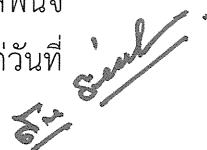
เป็นความผิดที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์หรือต้องด้วยข้อยกเว้นหรือไม่ หากพยานหลักฐานไม่เพียงพอ ศาลจะมีคำสั่งปล่อยบุคคลผู้ถูกร้องขอไป และศาลก็มีได้พิจารณาลงไปในเนื้อหาแห่งคดีว่าผู้ถูกร้องขอได้กระทำความผิดจริงหรือไม่แต่อย่างใด บทบัญญัติดังกล่าวมิได้กำหนดให้ศาลมีอำนาจเด็ดขาดในการสั่งขังบุคคลนั้นไว้เพื่อส่งข้ามแดน นอกจากนี้ หากศาลมีคำสั่งขังบุคคลนั้นไว้เพื่อส่งข้ามแดนและรัฐบาลดำเนินการส่งตัวผู้ถูกร้องขอไปยังประเทศผู้ร้องขอ ผู้ถูกร้องขอยังคงมีสิทธิในการต่อสู้คดีเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนได้ในชั้นการพิจารณาคดีของศาลที่ประเทศผู้ร้องขอ ไม่เป็นการจำกัดสิทธิในกระบวนการยุติธรรมของผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา การขังบุคคลไว้เพื่อส่งข้ามแดนตามคำสั่งของศาลเป็นเพียงมาตรการประกันความสำเร็จในกระบวนการส่งผู้ร้ายข้ามแดนเท่านั้น แตกต่างกับการดำเนินคดีอาญาทั่วไปที่มุ่งพิสูจน์ความผิดและลงโทษทางอาญาแก่บุคคลตามกฎหมายภายในของแต่ละประเทศ สาระสำคัญในการดำเนินคดีแตกต่างกันจึงไม่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล บทบัญญัติดังกล่าวเป็นไปเพื่อให้วัตถุประสงค์ของกฎหมายในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนบรรลุผลได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศตลอดจนหลักปฏิบัติสากล ดังนั้นพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๒) และ (๓) จึงไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ตลอดจนมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่ได้มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ไม่ขัดต่อหลักความเสมอภาค และไม่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

ประเด็นที่สอง พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๑ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม และมาตรา ๒๙ วรรคสอง หรือไม่

ข้อโต้แย้งของผู้ถูกร้องขอที่ว่า พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๑ วรรคสอง บัญญัติให้ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยคำคัดค้านเฉพาะเหตุที่ให้ศาลมีคำสั่งตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๙ โดยพิจารณาว่าศาลชั้นต้นได้มีคำสั่งไปโดยมีพยานหลักฐานเพียงพอหรือไม่เท่านั้น ทำให้ผู้ถูกร้องขอไม่อาจยกข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายและพยานหลักฐานอื่น นอกเหนือจากพยานหลักฐานที่คู่ความนำสืบไว้แล้ว เพื่อให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาในประเด็นเรื่องอำนาจฟ้อง การรับฟังพยานหลักฐานตลอดจนข้อยกเว้นหรือข้อห้ามที่ไม่ให้ส่งผู้ถูกร้องขอไปยังสาธารณรัฐประชาชนจีน ไม่สอดคล้องกับหลักนิติธรรม เป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิในกระบวนการยุติธรรมเกินสมควรแก่เหตุ ไม่ชอบด้วยหลักความได้สัดส่วน ไม่ระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่การพิจารณาคดีส่งผู้ร้ายข้ามแดนเป็นการเจาะจง เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ไม่ชอบด้วยหลักสันนิษฐานไว้ก่อนว่า

ธน ๒๕๕๑

ผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม และมาตรา ๒๙ วรรคสอง นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๑ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๒ กระบวนการดำเนินการตามคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน ส่วนที่ ๓ การอุทธรณ์ โดยมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เมื่อศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ปล่อยหรือขังบุคคลเพื่อส่งข้ามแดนแล้วพนักงานอัยการหรือบุคคลนั้นอาจยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวไปยังศาลอุทธรณ์ภายในระยะเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลได้อ่านคำสั่งนั้น” วรรคสอง บัญญัติว่า “ในการพิจารณาอุทธรณ์ให้ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยคำคัดค้านเฉพาะเหตุที่ให้ศาลมีคำสั่งตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๙ โดยพิจารณาว่าศาลชั้นต้นได้มีคำสั่งไปโดยมีพยานหลักฐานเพียงพอหรือไม่” ซึ่งการอุทธรณ์ในคดีส่งผู้ร้ายข้ามแดนเป็นเพียงกระบวนการทบทวนคำสั่งของศาลชั้นต้นที่ให้ปล่อยหรือขังบุคคลเพื่อส่งข้ามแดนตามมาตรา ๑๙ ไม่ใช่การพิจารณาในเนื้อหาแห่งคดีและยังไม่มี การลงโทษทางอาญาแก่ผู้ถูกร้องขอ การพิจารณาเนื้อหาแห่งคดีว่าเป็นความจริงหรือไม่เป็นข้อที่จะต้องพิสูจน์กันอีกชั้นหนึ่งในการพิจารณาคดีของศาลแห่งประเทศผู้ร้องขอ หากศาลมีคำสั่งขังบุคคลนั้นไว้เพื่อส่งข้ามแดนและรัฐบาลดำเนินการส่งตัวผู้ถูกร้องขอไปยังประเทศผู้ร้องขอ ผู้ถูกร้องขอยังคงมีสิทธิในการต่อสู้คดีเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนได้ในชั้นการพิจารณาคดีของศาลที่ประเทศผู้ร้องขอตามกระบวนการทางกฎหมายภายในของประเทศนั้นต่อไป มาตรา ๒๑ จึงบัญญัติกรอบการใช้อำนาจของศาลอุทธรณ์ในการพิจารณาข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานตามที่ศาลชั้นต้นได้วินิจฉัยไว้ว่าเพียงพอที่จะออกคำสั่งขังบุคคลไว้เพื่อส่งข้ามแดนหรือไม่ ศาลอุทธรณ์มีอำนาจวินิจฉัยคำคัดค้านเฉพาะประเด็นในพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๑) ถึง (๓) ซึ่งมีเหตุที่ให้ศาลมีคำสั่งว่ามีพยานหลักฐานเพียงพอแสดงว่าบุคคลซึ่งถูกจับเป็นบุคคลเดียวกับที่ขอส่งข้ามแดน หรือเป็นคนสัญชาติไทยซึ่งได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการส่งคนไทยเป็นผู้ร้ายข้ามแดนหรือไม่ คดีมีมูลที่จะรับฟ้องไว้พิจารณาหรือไม่ และความผิดที่ขอส่งนั้นสามารถส่งข้ามแดนได้และมีใช่ความผิดที่มีลักษณะทางการเมืองหรือเป็นความผิดทางทหารหรือไม่เท่านั้น ซึ่งเป็นประเด็นเดียวกันกับที่ศาลชั้นต้นได้พิจารณาและมีคำสั่ง บทบัญญัติมาตรา ๒๑ วรรคสอง จึงเป็นมาตรการที่ตรวจสอบการใช้ดุลพินิจของศาลชั้นต้น และเป็นมาตรการที่จำเป็นเพื่อไม่ให้เกิดกระบวนการพิจารณาคดีส่งผู้ร้ายข้ามแดนของศาลล่าช้า เป็นผลให้ผู้ถูกร้องขอถูกคุมขังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลนานจนเกินไป อันจะเป็นการกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้ถูกร้องขอเกินสมควร จึงจำเป็นต้องบัญญัติกระบวนการพิจารณาของศาลอุทธรณ์เป็นการเฉพาะ แตกต่างจากการดำเนินคดีอาญาทั่วไปที่ศาลอุทธรณ์มีอำนาจพิจารณาทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย เพื่อทบทวนคำพิพากษาหรือคำสั่งในเนื้อหาของกรกระทำผิด นอกจากนี้ ในการดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนรัฐบาลยังมีอำนาจใช้ดุลพินิจในขั้นตอนสุดท้ายว่าจะยินยอมหรือปฏิเสธการส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ภายในระยะเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่

ศาลมีคำสั่งถึงที่สุดหรือภายในกำหนดเวลาที่ศาลได้อนุญาตให้ขยายออกไป มิฉะนั้นต้องปล่อยบุคคลนั้นไป ตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๐ วรรคสาม และมาตรา ๒๒ โดยการใช้อุปินิจของรัฐบาลดังกล่าวสามารถพิจารณาประเด็นอื่น นอกเหนือจากเหตุตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๑) ถึง (๓) ได้ด้วย เช่น ข้อห้ามหรือข้อยกเว้นการส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามกฎหมายภายในฉบับอื่น ประเด็นเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน มนุษยธรรม พันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือปัจจัยทางการเมืองระหว่างประเทศและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ กระบวนการส่งผู้ร้ายข้ามแดน จึงไม่ตัดโอกาสของผู้ถูกร้องขอในการได้รับการพิจารณาประเด็นอื่นนอกเหนือจากเหตุตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๑) ถึง (๓) พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๑ วรรคสอง จึงเป็นมาตรการที่จำเป็นเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้ถูกร้องขอถูกคุมขังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลนาน จนเกินไป อันจะเป็นการกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้ถูกร้องขอเกินสมควร จึงเป็นไปตามหลักความ ได้สัดส่วน ไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง เป็นการเจาะจง ไม่ขัดต่อหลักความเสมอภาค ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล และไม่ขัดต่อหลักการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด จึงไม่ขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม และมาตรา ๒๙ วรรคสอง

ประเด็นที่สาม พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๑ วรรคสาม ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม หรือไม่

ข้อโต้แย้งของผู้ถูกร้องขอที่ว่า พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๑ วรรคสาม บัญญัติให้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์เป็นที่สุด โดยไม่ได้บัญญัติข้อยกเว้นหรือเปิดโอกาส ให้มีการขออนุญาตหรือรับรองให้ฎีกาเป็นบทบัญญัติที่มีมาตรฐานต่ำกว่ากฎหมายอื่นที่ให้สิทธิคู่ความฎีกา คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ได้ด้วยการขออนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา ทำให้ผู้ถูกร้องขอไม่ได้รับการพิจารณาหรือทบทวนคดีจากศาลสูง บทบัญญัติดังกล่าวไม่สอดคล้องกับหลักนิติธรรม จำกัดสิทธิ ในกระบวนการยุติธรรม ไม่ได้ระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ อีกทั้งทำให้สิทธิ ของผู้ถูกร้องขอในคดีส่งผู้ร้ายข้ามแดนกับจำเลยในคดีอื่นไม่เสมอภาคกัน เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ต่อผู้ถูกร้องขอ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๑ วรรคสาม บัญญัติว่า “คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด” หลักการดังกล่าวสืบเนื่องมาจากเหตุผลในการสั่งขัง บุคคลไว้เพื่อส่งข้ามแดนเพราะบุคคลผู้ถูกร้องขอให้ส่งตัวเป็นผู้ร้ายข้ามแดนมักเป็นคนต่างด้าวที่ไม่มีถิ่นที่อยู่

Si Sim

ถาวรในประเทศไทยและถูกออกหมายจับจากต่างประเทศ ทำให้มีโอกาสที่บุคคลดังกล่าวจะหลบหนีออกจากประเทศไทยได้เสมอ จึงมีความจำเป็นต้องคุ้มครองบุคคลผู้ถูกร้องขอไว้ในระหว่างการพิจารณาคดีส่งผู้ร้ายข้ามแดนทันทีที่จับกุมได้จนกว่าศาลจะมีคำสั่งถึงที่สุดให้คุ้มครองคนนั้นไว้เพื่อส่งข้ามแดนหรือให้ปล่อยตัวไป แม้การควบคุมตัวบุคคลเป็นเพียงการคุ้มครองระหว่างการพิจารณาคดีที่ยังไม่ถึงที่สุดแต่ย่อมกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงได้บัญญัติหลักการให้กระบวนการพิจารณาคดีส่งผู้ร้ายข้ามแดนดำเนินไปอย่างรวดเร็วเพื่อลดระยะเวลาการคุ้มครองน้อยที่สุด ประกอบกับการอุทธรณ์ในคดีส่งผู้ร้ายข้ามแดนเป็นเพียงกระบวนการทบทวนคำสั่งให้ปล่อยหรือคำสั่งคุ้มครองไว้เพื่อส่งข้ามแดนไม่ใช่การพิจารณาในเนื้อหาแห่งคดีและยังไม่มีการลงโทษทางอาญาแก่ผู้ถูกร้องขอ แตกต่างจากการดำเนินคดีอาญาทั่วไปซึ่งเป็นการพิจารณาเนื้อหาแห่งคดีเพื่อพิสูจน์ความผิดและลงโทษทางอาญาแก่บุคคล จึงมีบทบัญญัติให้สิทธิคู่ความในการขออนุญาตหรือรับรองให้ฎีกา เมื่อการส่งผู้ร้ายข้ามแดนเป็นกระบวนการส่งตัวผู้ถูกร้องขอไปยังประเทศผู้ร้องขอ มิใช่การพิจารณาในเนื้อหาแห่งคดีว่าผู้ถูกร้องขอได้กระทำความผิดหรือไม่ พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๑ วรรคสาม จึงบัญญัติให้คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์เป็นที่สุดท้ายเพื่อให้การทบทวนคำสั่งให้ปล่อยหรือคำสั่งคุ้มครองไว้เพื่อส่งข้ามแดนดำเนินไปด้วยความรวดเร็ว เมื่อดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนเรียบร้อยแล้ว ผู้ถูกร้องขอยังคงมีสิทธิในการต่อสู้คดีเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนได้ในชั้นการพิจารณาคดีของศาลที่ประเทศผู้ร้องขอตามกระบวนการทางกฎหมายภายในของประเทศนั้นต่อไป บทบัญญัติดังกล่าวจึงไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม เป็นไปตามหลักความได้สัดส่วน ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่ขัดต่อหลักความเสมอภาค และไม่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๒) และ (๓) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๑ วรรคสอง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม และมาตรา ๒๙ วรรคสอง และพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๑ วรรคสาม ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

(นายสุเมธ รอยกุลเจริญ)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ